

NORA
ROBERTS

▼
PROMĚNA

KIOJAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE BECOMING
vydaného v roce 2021
nakladatelstvím St. Martin's Press,
an imprint of St. Martin's Publishing Group,
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-021-4

Pro moje chytré holky Lauru a JoAnne

ČÁST I

NÁVRAT

Pokud tě životem či smrtí ochráním, udělám to.

J.R.R. Tolkien

PROLOG

Kdysi dávno existovaly světy bohů, lidí a Feyů, které se prolínaly v časech míru i války, hojnosti i nouze.

Pak ale nastala doba, kdy staré bohy vytlačili bozi hamižní, lačníci po nadvládě nad mořem i zemí a po slávě, kterou nazývali pokrokem.

Na hnojišti chamtivosti, chtíče a slávy se dařilo strachu a nenávisti.

Někteří bohové se rozzlobili, že se jim nedostává respektu, jiní hněv proměnili v potřebu vlastnit a ničit. Ti moudřejší pochopili, že není zbylí, a vyhnali ty, kdo zneužili svoji moc, k vraždění a zotročování.

Když lidé vyměnili bohy za mytické postavy, falešní svatí začali pronásledovat všechny, kdo chtěli dál uctívat bohy postaru. Cosi dosud běžného jak polní kvítí se stalo důvodem pro mučení a kruté vraždění.

Strach a nenávist brzy namířily své pařáty i k lidu Fey.

Moudří, kdysi uctívaní pro své schopnosti, byli nazváni bytostmi zla, Sidhe se neodvažovali roztáhnout křídla ve strachu z nepřátelských šípů, dlaci byli považováni za prokleté nestvůry, které se živí lidským masem, a mořské bytosti Mers za zrádné sirény, co lákají prosté mořeplavce do záhuby.

Strach a nenávist ponoukaly k pronásledování, stavěly člověka proti člověku, Feye proti Feyovi a lidi proti Feyům. Po krvi a násilí volali nejvíc ti, kdo se oháněli svatým právem.

A tak ve světě Talamh nadešel čas volby. Vůdce dal Feyům na výběr, zda se raději vzdají starých pořádků a podřídí se lidským zákonům, nebo své zvyky zachovají, ale spolu s kouzlem se jiným světům uzavrou.

Feyové si zvolili kouzlo.

Po dlouhých, vzrušených debatách se taoiseach s radními dohodli na kompromisu a sepsání nových zákonů. Obyvatelé

kouzelného světa byli vyzváni, aby navštívili světy jiné, lépe je poznali a pochopili. Kdo se pak rozhodl žít mimo Talamh, musel ctít zákony nového světa a jedno neporušitelné pravidlo Talamhu: kouzlo nikdy nesmí ubližovat, s výjimkou záchrany života. I pak bylo ale nutné vrátit se do Talamhu a nechat takový čin posoudit před porotou.

Jen díky tomu panoval po další generace v Talamhu klid a mír. Někteří odcházeli, jiní se vraceli s partnery ze světa lidí. Pole se však opět zelenala, trollové kutali v jeskyních, lesy oplývaly zvěří a nad kopci a moři toho kraje zářily dál dva měsíce.

Klid a hojnost však některým černým duším nestačily. Po čase se v Talamhu objevil svržený pomstychtivý bůh a získal srdce jedné dívky, před níž vystupoval jako pohledný, laskavý a milující muž.

Dívka mu porodila dítě, jak si přál, potomka taoiseachů, Moudrých i Sidhe a také s jeho božskou krví.

Jenže v noci, když matku kouzlem uspal, se tenhle temný bůh sytil kouzelnou mocí svého synka, aby jeho vlastní zesílila. Jednou se ovšem matka probudila a prohlédla. Zachránila syna a vedla lid Talamhu do velké bitvy, v níž padlého boha zapudili.

Když zmizel z jejich světa a portály chránilo mocné kouzlo, aby se nemohl vrátit on ani jeho stoupenci, odhodila meč taoiseachů zpět do Jezera pravdy, z nějž by ho v budoucnu vyzvedl nový vůdce.

Vychovala syna, a když přišel jeho čas, byl to právě on, kdo pozvedl meč a stal se vůdcem lidu Fey.

Vládl moudře a v jejich světě panoval léta klid. Na svých cestách pak potkal dívku z lidského rodu a poznal lásku. Přivedl ji ke svým lidem, na farmu předků, kde stále žila jeho matka.

Tam zažili mnoho radosti, i v podobě dítěte, které se narodilo. Tři roky neznala dcerka nic než lásku, mír a úžas, jaké jí otec dokázal zajistit.

Vždyť byla jeho pokladem – jediný potomek s krví Moudrých, Sidhe, bohů i lidí.

Temný bůh se pro ni však vrátil, když s pomocí čarodějnice prolomil ochranné kouzlo portálu. Uvěznil svou vnučku ve skleněné kleci hluboko pod hladinou řeky, kde měla zůstat, dokud její moc nezesílí. Neměl dítě, z něhož by mohl sát kouzelnou moc, tuhle dívku hodlal pohltit v pravou chvíli zaživa.

Jenomže ona vládla větší silou, než tušil. Větší, než byla sama s to pochopit. Její křik pronikl bránou do Talamhu, její hněv rozbil čarovné sklo klece a zburcoval lid Feyů, který jí s otcem a babičkou v čele přišel na pomoc.

Přestože bylo dítě opět v bezpečí, hrad temného boha v troskách a brána zajištěna, matka dívky nenacházela klid. Vymohla si návrat do říše lidí, kde neexistovala kouzla, kterých se děsila, a dcera mohla žít bez vzpomínek na svět, kde se narodila.

Její otec, rozpolcený mezi láskou k dceři a povinností ke svému lidu, se pokoušel žít střídavě v obou světech, aby všichni zůstali v bezpečí.

Manželství proto nevydrželo a pak ho v jedné bitvě připravil o život vlastní otec.

Dívka uvěřila, že ji tatínek opustil, a dlouho neměla ponětí, jaká moc v ní dřímá, jelikož matka před ní ze strachu její schopnosti utajila. Mezitím se meče z jezera chopil jiný mladý muž.

Dospěli každý v jiném světě – ona zoufalá a poslušná, on rozhodnutý hájit mír. Lid Talamhu vyčkával, protože věděl, co hrozí. Temný bůh může opět vyhledat krev své krve a zesílit tak, že by se pro jejich svět stal nepřemožitelným.

Ona – jediný most mezi dvěma světy – se tedy musí vrátit. Musí prohlédnout, stát se sama sebou, zvolit si život s kouzlem a riskovat vše, aby temného boha pomohla zničit.

Když poprvé navštívila Talamh jako dospělá, aniž si cokoli pamatovala, musela nejprve podniknout cestu do svého nitra, kde vedená srdcem své babičky vše naráz pochopila.

A probudila se.

Stejně jako její otec teď měla lásku a starost ve dvou světech. Vrátila se do světa lidí, ale slíbila, že se v tom kouzelném znovu objeví. Obyvatelé Talamhu tedy čekali, až se s lidským světem rozloučí. Před odchodem se přece jen svěřila blízkému příteli, jaké riziko musí postoupit, a když vešla do brány, on ji jako vždy věrně následoval.

Lapená mezi dvěma světy, dvěma láskami i povinnostmi tak započala cestu ke svému znovuzrození.

1

Vítr v bráně nabíral sílu vichřice a Breen cítila, jak její stisk na Marcově ruce ochabuje. Neviděla nic než oslnující světlo, slyšela jen hukot mocného větru.

Zmítal s ní, otáčela se ve víru. Keegan jí z jedné strany pevně svíral paži, ona ale Marca držela už z posledních sil.

A pak náhle, jako když otočíš vypínačem, ustal vítr, světlo zmizelo a Breen cítila, jak padá.

Náraz byl tvrdý a bolestivý. Probrala se na polní cestě smáčené jemným deštěm a ihned ucítila známé vůně Talamhu.

Sotva popadla dech, nadzvedla se nad Marca. Ležel na zádech vedle ní, nehýbal se a třeštil oči do prázdna.

„Jsi v pořádku? Ty pitomče jeden, ukaž se mi.“ V rychlosti ho ohmatávala. „Nic se nezdá zlomené.“

Pohládila ho po tváři a křikla na Keegana:

„Co se to sakra stalo? Takhle děsný to nebylo ani poprvé!“

Keegan si rozpačitě prohrábl vlasy. „Nepočítal jsem s dalším pasažérem, víš? Ani s tolika zavazadly. Ale dostal jsem nás zpátky i tak, nebo ne?“

„No krucinál,“ ulevil si Marco.

„Hlavně se nehýbej,“ uklidňovala ho Breen. „A nepokoušej se hned vstát. Ještě chvíli se budeš klepat, ale to přejde.“

Marco na ni jen zíral a velké hnědé oči se mu užasle leskly. „To je z tebe v tom blázinci najednou i doktorka?“

„To zas ne. Hlavně se vydýchej. A ty koukej vymyslet, co dál,“ štěkla na Keegana.

„Nejdřív vypadnem z deště.“ Keegan vstal. Vysoký, podrážděný mladý muž, jehož černé kadeře se kroutily vlhkostí. „Měli jsme totiž přistát rovnou na dvorku farmy.“ Ukázal před sebe. „Zas tolik jsem se nesekl, když povážíš, co s sebou táhneme.“

Breen už zahlédla siluetu kamenného domu na druhé straně cesty.

„Marco není žádné ‚co‘.“

Keegan k němu došel a dřepł si. „Už je to dobrý, brácho, pomalu si sedni.“

„Můj laptop!“ Breen vyskočila, když spatřila laptop na cestě opodál, a běžela pro něj.

„Aspoň je vidět, na čem ti skutečně záleží.“

Breen si laptop přitiskla k hrudi, aby ho chránila před deštěm. „Ten je pro mě stejně důležitý, jako pro tebe tvůj meč.“

„Kdyby se poškodil, umíš ho přece opravit.“ Keegan se zase obrátil k Marcovi. „Tak tak, hezky pomalu.“

To, jak jemně na něj mluvil, Breen připomnělo, že i Keegan umí být laskavý, když se mu zachce.

Hodila si tašku s laptopem křížem přes rameno a běžela zpět k nim. „Chvíli se ti bude točit hlava. Já jsem při prvním průletu bránou dokonce omdlela.“

„Chlapi neomdlévají,“ Marco si položil hlavu na kolena, „můžou odpadnout, ale rozhodně ne omdlít.“

„Tak se mi líbíš,“ povzbuzoval ho Keegan. „A teď pomalu vstaň. Potřeboval bych pomoci, Breen.“

„Jen co si vezmu kufr.“

„Bohové, ty ženské!“ Keegan trhl zápestím a kufr z cesty zmizel.

„Kam se poděl?!“ zajíkl se Marco a vytřeštil oči. „Sakra, kde je?“

„Neboj, nic se mu nestalo. Jen co se zvedneš, odvedeme tě za ním. Opři se o mě.“

„Nějak necítím nohy. Mám je vůbec?“

„Jsou přesně tam jako vždycky.“

Breen k nim přiběhla a podepřela Marca z druhé strany. „To bude dobré, jen klid. Nepůjdeme daleko. Vidíš? Táhle to je.“

Marco zvládl několik nejistých kroků. „Chlapi neomdlívají, ale můžou se poblít. Jako já každou chvíli.“

Breen mu rychle přitiskla dlaň na břicho a zbavila ho části nevolnosti. Jí samotné se ihned trochu zvedl žaludek, ale nařídila si, že to zvládne. „Lepší?“

„Hm, asi jo. Celé je to jako hodně divný sen. Breen mívá děsné noční můry,“ dodal Marco směrem ke Keeganovi. „Někdy jsou fakt děsivé. Tohle je jen podivný.“

Keegan zase mávl rukou a branka u kamenného domu se sama otevřela.

„No, přesně jak říkám,“ prohodil Marco. „Ale voní to tu dobře. Jako v Irsku, co?“

„Hm, ale Irsko to není.“

„To by taky bylo sakra divný, kdybychom jednu chvíli stáli v bytě ve Filadelfii a za pár vteřin dopadli na pole v Irsku. Jako ‚Scotty, transportuj nás‘.“

„To je prima seriál.“ Keegan kouzlem otevřel dveře. „Ale teď jsme tady. Lehneš si na chvíli na gauč.“

„To beru. Jé, hele, Breen, kufr máš tady. A jak je tu útulno. Tak hezky po staru. Bože, díky,“ vydechl, když ho uložili na pohovku. „Neomdlel jsem, ani se nepozvracel, vidíte?“

„Skočím pro trochu čaje.“

Marco zavrtěl hlavou. „Pivo by nebylo? Radši bych trochu piva.“

„A to já taky. Nějaké najdu. Zůstaň u něj, Breen,“ nařídil Keegan. „Trochu ho osuš a uklidni.“

„Měl by dostat spíš ten čaj, co napravil mě po první cestě.“

„Co jde dát do čaje, jde dát i do piva,“ odpověděl Keegan.

„Nějaký drogy, že?“ napadlo Marca, když Keegan odešel. „Podstrčil nám něco hodně silnýho a teď se všem zdá stejnej divnej sen...“

„Ne, Marco, tohle se opravdu děje.“

Breen natáhla paži směrem ke krbu a oživila skomírající oheň, až dřevo zaprašťelo. Pak pohybem ruky zažehla svíčky rozmístěné po pokoji. Nakonec Marca pohladila po bocích a dredech, aby mu osušila šaty a vlasy.

„Nebo to spíš bude šilenej sen.“

„Ty víš, že není. Proč jsi do toho šel se mnou, Marco? Proč ses mě chytil a skočil?“

„Nemohl jsem tě přece nechat zmizet samotnou v nějaký světelný díře uprostřed tvýho obýváku. Navíc jsi byla vyděšená, brečela jsi...“ Náhle zvedl hlavu ke stropu. „Něco slyším. V domě je ještě někdo.“

„Harken, Keeganův bratr. Bydlí tady. Je farmář a tenhle domek k farmě patří. A já jsem se tady narodila.“

Marco se jí zadíval do očí. „To ti řekl on, jenže...“

„To vím od babičky. A je to pravda, dokonce si teď na některé věci vzpomínám. Všechno ti postupně vysvětlím, slibuju, teď ale...“

Odmlčela se, protože ze schodů sbíhal Harken s Morenou, kteří se očividně museli narychlo obléknout – Morena měla košili naruby.

„Vítej doma!“ zvolala a běžela Breen obejmout, až jí zlaté vlasy poletovaly kolem hlavy. „Jsme rádi, že jsi tady.“ Stočila pomněnkové oči k Marcovi a usmála se. „A přivedla jsi kamaráda. Ty budeš jistě Marco, že? Babička tvrdila, že jsi moc pěkný, a ta se nikdy neplete.“

„No teda.“

„Já jsem Harken Byrne, vítám tě. Drsná první cesta, co? No, my tě dáme dohromady.“

„Už to nesu.“ Keegan se vrátil do pokoje s púllitrem.

Marco těkal očima z jednoho na druhého. Podle podoby, výrazných lícních kostí a tvarů rtů vážně mohli být bratři.

„Tak pivo, jo?“ prohodil Harken. „No snad jsi nezapomněl, co...“

„To je přece základní lektvar, Harkene, tohle zvládne každý.“

„Lektvar?“ Marco se pokoušel zvednout a jeho tmavá plet jako by trochu zešedla. „Lektvary teda neberu.“

„V podstatě je to medicína,“ ujišťovala ho Breen. „Hned ti bude líp.“

„Hele, tihle tři možná vypadají jako super lidi, ale třeba tě jen lanaří do nějaký sekty nebo tak.“

„Věř mi.“ Breen si vzala od Keegana džbáněk s pivem. „Vždycky jsme si přece věřili. Je mi jasné, že je těžké to přijmout a pochopit, ale ze všech, co znám, to nakonec zvládneš jedině ty. V paralelní světy přece už věříš, ne?“

„No a co když jsi jenom replika z jiného světa, a ne moje skutečná Breen?“

„Věděla by taková replika, že jsme zpívali duet lady Gaga, když sis v Galway nechal dělat to tetování? Na, napij se trochu. A přibalila by si falešná Breen na cestu hrnek s růžovou žábou, cos pro mě vyrobil, když jsme byli malí?“

„Ty sis ho vzala s sebou?“ Marco usrl trochu piva. „Mám z toho vážně v hlavě guláš.“

„To chápu. Ještě trochu. Ták...“

Marco pil a přitom šilhal po třech dalších osobách, které ho mlčky pozorovaly. „Takže vy jste teda... čarodějové?“

„Já ne.“ Morena se usmála a roztáhla fialová křídla se stříbrnými okraji. „Já jsem víla. Breen v sobě má taky trochu Sidhe, ale ne dost, aby jí narostla křídla. Moc si je přála, když jsme byly děti.“

Morena se posadila na kraj pohovky. „My dvě jsme se jako malé hodně kamarádily, víš? Byly jsme jako sestry. Víím, že ty jsi byl zas něco jako bráška na druhé straně.“

Breen se usadila na patách a nechala Morenu mluvit; dávná kamarádka měla chápavý pohled a laskavý, živý hlas.

„V létě jsi jí moc chyběl a taky se cítila provinile, že ti o ničem nemohla říct. Ovšem teď jako její dobrý přítel konečně můžeš stát po jejím boku a být tu pro ni, stejně jako my všichni.“

„Dobře řečeno,“ ozval se Harken jemně a položil Moreně ruku na rameno. „Ten nápoj tě uklidní, Marco, a taky jistě dostaneš hlad. Cesta sem člověka vždycky dokonale vyšťaví.“

„To teda sedí,“ ozval se Keegan. „Nemohli jsme totiž projít přes Strom uvítání. Nezbylo mi než stvořit dočasný portál a trochu ho zvětšit, abychom se tam vešli.“

„Tak to musíte šilhat hlady všichni. Naštěstí nám od večere zbylo dost dušeného masa s omáčkou, jdu to ohřát,“ řekl Harken.

„To jsou tu všichni takhle hezký?“ žasl dál Marco.

Morena ho jemně štouchla do paže. „Ale dej pokoj... Půjdu Harkenovi pomoci, i když jsem na vaření levá. Zdržíte se nejspíš na noc, že? Místa máme dost...“

„Nechci, aby Marco zas musel tak brzy cestovat, takže se do mého domku dostaneme zítra. Taky bych nerada budila babičku a Sedrica.“ Breen pohlédla na Keegana. „Nevadí, když tu přenocujeme?“

„Jasně že ne, jste vítání. Tak co, Marco, už je líp?“

„Vlastně jo. Je mi dobře. Díky.“ Marco se narovnal v zádech. „Až moc dobře.“ Zadíval se do džbánku a zamračil se. „Co v tom vlastně je?“

„Jen to, cos potřeboval. V klidu to dopij a Breen tě pak vezme na večeri. Harken vaří slušně, neboj.“

Když Keegan odešel, Marco pokýval hlavou. „My dva si myslím máme co vyprávět.“

„Já vím, všechno ti postupně vysvětlím. Všechno je taky na té flešce, co jsem ti dala. Zapsala jsem, co se přihodilo až po setkání Moreny s jejím sokolem v Dromolandu.“

„Ona je sokolnice?“

„Ano.“

„Fajn, tak mi půjč laptop a já si nejdřív přečtu, cos napsala, a pak se budu ptát dál.“

„Tady v Talamhu není síť, nefungoval by tu.“

Marco, obdivovatel nových technologií, chvíli jen nevěřičně zíral. „To si děláš srandu? Umíš cestovat mezi světy, zapalovat svíčky na dálku a nechat si narůst křídla, ale nemáš wifinu?“

„Bohužel, už je to tak. Všechno ti povím, slibuju. Zítra se vrátíme, stavíme se v našem domku v zálivu, tam si to budeš moci přečíst a taky se ozvat Sallymu. Odpočneš si, řekneš

mu třeba, že ses se mnou na pár dní rozjel do Irska, abys mi pomohl trochu se zabydlet. Ale tady o tom mu nesmíš říct nic, Marco.“

Marco se znovu vyděsil. „To zas musím do brány?“

„Ano, ale už to bude snazší, uvidíš. Teď se hlavně musíš najíst a taky vyspat. Ostatní počká do zítřka.“

„Kolik toho ještě asi bude?“

„No hodně.“ Pohládila ho po tváři a upravené bradce. „Opravdu hodně.“

„Měla jsi před cestou z něčeho strach, to bylo jasně vidět. Kdyby šlo jen o víly a kouzla, čeho by ses bála?“ Pohnul hlavou směrem, kam zmizel Keegan s ostatními. „Jich asi ne.“

„Ne, jistěže ne. To je na dlouhé vyprávění, Marco. Zatím řeknu jenom to, že je tu ještě jedna zlá... hm, osoba.“

„Jak zlá?“

„Dost, jak už to bývá. Strach je na místě, ale moje moc taky není malá, a ještě poroste.“

Marco ji vzal za ruku a pomalu vstal. „Vždycky jsi byla silnější, než sis myslela. Jestli ti to došlo tady, tak se mi to místo hned líbí víc.“

„Pochopila jsem to díky těmto lidem a dalším, které ještě poznáš, než odjedeme.“ Stiskla mu ruku. „A teď večere. Už cítím dušené maso a začalo mi kručet v žaludku.“

Marco to zatím nechal být, protože víc by pro tu chvíli nezvládl. Nevěřil, že se mu po večeri podaří usnout, ale jakmile se svalil na postel, co mu Keegan ukázal, nevěděl o sobě až do rána.

Probudil ho velmi neobvyklý zvuk – kohoutí kokrhání. Navíc se probral v neznámém pokoji, kde v krbu dohořival oheň a krajkovou záclonou sem pronikalo slunce... Uvědomil si, že události předešlého večera nebyly pouhý sen.

Zatoužil po Breen, kávě a dlouhé, horké sprše, jen neměl ponětí, kde to vše najde.

Když se zvedl, zjistil, že ačkoliv si potrpí na čistotu, spal oblečený v šatech ze včerejška... Po vysprchování mu třeba jeden z těch sexy bratrů půjčí něco na sebe.

Mrkl na hodinky – jindy mu spolu s časem oznamovaly, jak dlouho spal či kolik kroků ušel – a zamračil se na zčernalý displej.

Vykradl se tedy tiše z pokoje – kdoví, kolik vlastně je? – a sešel po schodech dolů.

Zaslechl ženské hlasy a vydal se za nimi do kuchyně, kde jedli předchozí večer.

U malého pracovního pultu, sloužícího i jako stolek, zastihl Breen s Morenou.

Breen hned vyskočila. „Ty jsi vzhůru! Myslela jsem, že dnes budeš vyspávat.“

„Slyšel jsem kohouta. Nejspíš...“

„No jo, vždyť jsi na farmě. Posad' se, donesu ti trochu čaje.“

„Kafe, Breen, království za kafe.“

„No víš...“

Marco si zakryl oči dlaní. „Neříkej mi, že tady žádné není.“

„Ale máme skutečně silný čaj. Po kafi to nejlepší. Hlad nemáš?“

„Nejvíc ze všeho potřebuju sprchu.“

Breen se na něj znovu smutně zadívala. „No, víš...“

To už se Marco svezl na židli a chytil se za hlavu. „Jak můžete přežít bez kafe a sprchy?“

„Máme velkou vanu,“ ozvala se Morena, „a splachovací záchod taky.“

„Marco nemá vany rád.“

„Protože sedíte ve špíně, kterou jste ze sebe spláchlí.“

„To je asi pravda, že?“ připustila Morena. „Můžu ti ale vyrobit provizorní sprchu venku.“

„Vážně?“

„Víly se dokážou napojit na přírodní síly. Vybereš si místo, kam by se měl spustit superteplý déšť, a já ti ho tam přivolám. Venku na dvoře, samozřejmě.“

„No jak jinak.“ Marco si vzal od Breen hrnek čaje, a když ho naráz vypil, zděšeně zamrkal. „Mám dojem, že mi právě slezla zubní sklovina. Jo, a nepůjčil by mi tu někdo čisté šaty?“

„Jsi o něco menší než Harken, ale nějaké jeho kalhoty a košili ti najdu. Ale nejdřív si vyber místo na sprchování.“ Morena přešla ke skříňce a našla kousek hnědého mýdla. Pak otevřela dveře na zadní dvorek. „Líbí se mi tvoje copánky,“ švitořila. „Jenže já bych neměla trpělivost dělat si jich tolik. Tak co třeba za tou malou sýpkou? Tam bys měl soukromí.“

„Moc díky.“

„Přítel mé kamarádky je i můj přítel. Najdi si travnaté místo, jinak bys za chvíli stál v blátě. „Takže.“ Zapřela si ruce o boky. „Jak moc teplou vodu chceš?“

„Horkou. Teda ne vařící, ale dost teplou.“

„Dobrá,“ řekla Morena a podala mu mýdlo.

Tak jak byla, oblečená v kalhotách a košili – teď už správnou stranou navrch – pozvedla paže a dlaně obrátila k nebi. Pak zkroutila prsty, jako by k sobě chtěla něco přitáhnout.

Nejdřív se spustil déšť jemný jako peříčko. Když Morena pohyb zopakovala, déšť sílil a soustředil se na místo o několika čtverečních metrech.

Marco věděl, že má pusu dokořán, ale nedokázal ji zavřít.

„Běž vyzkoušet, jestli je dost teplá.“

Natáhl paži a ucítil tu zázračnou horkou vodu na kůži. „No né, to je... úžasný. Ježíši, jak mám tohle všechno pobrat!“

„Mám dojem, že ti to jde skvěle,“ usmála se Morena. „Zajdu pro čisté oblečení.“

„Děkuju. Hmm. A jak se to vypíná?“

„Zavolala jsem déšť na čtvrt hodiny, tak sebou radši hod.“

Když odešla, Marco ztratil ještě pár vteřin užaslým zíráním, ale pak ze sebe shodil šaty a celý blažený vstoupil do svlažovaného prostoru.

Potom se oblékl do modelu a là farmář-hipster, dal si toust se sázeným vejcem a začal se cítit téměř normálně.

„Vím, že si musíme promluvit,“ začala Breen, „a vrátit se do mého domku. Ale nejdřív bych ráda zašla za babičkou. Chci ji vidět a taky Lotra.“

„Toho psa bych rád poznal, no jo, i tvoji babičku.“

„Bydlí kousek, a je to hezká procházka.“

„Tak fajn, zkusím to nějak vstřebat,“ řekl Marco, když vyšli ven. „Vypadá to tady jako v Irsku. I oni mluví jako Irové. Víš jistě, že nejde o...“

„Vím. Zkoušel jsi zapnout mobil, ne?“

Marco plácl na kapsu půjčených kalhot. „To jo, a nic. Taky jsem se sprchoval v teplém dešti přivolaném Morenou. Ještě šílenější.“

„Já vím.“

„Chci říct, že je tady zátoka jako v Irsku – ta, jak jsme u ní bydleli –, ale není to ta samá. Na obzoru vidíš stejné kopce, ale taky to nejsou ony. Všude kytky, ovce, krávy a na farmě koně. Na těch ses teda učila jezdit?“

„Jo.“ Breen se raději nezmínila o místě, kde ji Keegan učil zacházet s mečem – s nevalným úspěchem. „Tady se člověk bez koně neobjede. Nemáme auta.“

„Ne?“

„Ne, žádná technika, žádné stroje. Oni si vybrali kouzlo.“

„Ani toustovač,“ vzpomněl si Marco. „Chleba se opéká na kamnech na dřevo. Voda pochází ze studny nebo z pramene. A tobě to všechno vyhovuje?“

„Pracovat jsem jezdila do domku na druhé straně, ale i tady se dá psát – s využitím kouzla. Je to čistý svět, Marco, mírumilovný a živoucí. Myslím, že jsem se do něj zamilovala.“

„To je paměť smyslů, víš? Vždyť ses tu narodila, jak říkáš... A támhle na poli – to jsou ti dva sexy bráchové?“

„Sexy bráchové? Aha!“ Breen se zasmála, když pochopila, a zahákla se do Marca. „No ano. Harken zde pracuje rád, on je farmář každým coulem. Keegan tolik ne, je spíš voják, ale má to tady rád a pomůže, když si najde čas. Je to děsně zodpovědný taoiseach.“

„Kdo že?“

„To znamená vůdce. Je vůdce Talamhu nebo lidu Fey.“

„Něco jako král Keegan?“

„Ne, to zas ne.“

Jak složité bylo vysvětlovat věci, o nichž se sama dozvěděla teprve před pár měsíci.

„Tady králové a vládci nejsou. On nás teď prostě vede. Byl zvolený a taky volí jiné. To je dávná tradice s mytickým základem. Je tu jedno jezero...“ začala vysvětlovat Breen, ale Marco ji náhle chňapl za ruku.

„Proboha, zdrháme! Táhle v lese...“

„Co se děje? Ale ne, to je v pohodě. To je Keeganův drak.“

„Cože?!“

„Oni prostě mají své draky. Ale ne takové, co žerou princezny. Na tomhle jsem se svezla.“

Marco jí dál mačkal paži. „Tak to určitě ne.“

„Tak to určitě jo. Jsou to loajální tvorové, jak k někomu přilnou, jsou děsně věrní. A taky krásní. I můj táta jednoho měl.“

„Musím si sednout. Nerad bych se tady skácel, holka, ale mám dojem, že se mi zas podlamují kolena.“

Než na to došlo, ozvalo se na cestě před nimi radostné štěkání. To už se k nim hnál Lotr s čůpkem na hlavě a rozvířenou bradkou.

„No ne, tak tady tě máme!“ Breen se smíchem zavravorala, když se na ni pes vrhl a celý se tetelil blahem až po konec sestříhaného ocasu. „Ty jsi zas vyrostl, co? No ano, taky jsi mi moc chyběl!“

Posadila se na zem, aby se s ním přivítala a pomazlila. „Tak tohle je Lotr.“

„To mi došlo. Páni, on je vážně trochu fialový, jak jsi vyprávěla. Hotový Purple Haze. Ty ses měl jmenovat spíš Hendrix. No pojď sem, ty jsi teda mazel, co?“

Marco zapomněl na draka, dřepł si a štěně ho několikrát olízlo na uvítanou.

„Asi se mu líbím.“

„Je to ten nejmilejší pes na světě. A babička už tuší, že tu jsem. Jak to ví on, ví to i ona. Tak jdeme na návštěvu.“

Lotr běžel napřed, zastavoval se a vracel, přitom šťastně vrtěl ocasem.

„To je vážně šťastný stvoření. A tvoje babička je teda kdo?“

„Jedna z Moudrých. Čarodějka s trochou krve Sidhe. Bývala taky taoiseach.“

„Takže vůdce jsi tady jen dočasně?“

„Ne, vzdala se toho úkolu, aby ho mohli převzít jiní. Třeba můj otec a po něm Keegan. Všechno ti vysvětlím.“

„A co tvůj děda?“

„Ten zde není a chceme, aby to tak zůstalo. To on je ten velký bídák.“

Vzala Marca za ruku a odbočila na cestu k domku babičky Mairghread. „To zatím stačí.“

„No, začíná se to kupit...“

„Nechala mě jít, i když ji to bolelo. A po tátově smrti poslala peníze, co přede mnou moje máma ukryla. Ale babička věděla, že jsem nešťastná, a tak se postarala, abych se o těch penězích dověděla a pak už si mohla sama vybrat, co chci. A já nechala učitelování a odjela do Irska. Připravila pro mě domek a poslala mi Lotra. To on mě nakonec zavedl až sem... Babička mě má moc ráda, snad ani táta mě tolik nemiloval, a je tu pro mě, podobně jako ty a Sally s Derricem. Otevřela mi nový svět.“

„Tak to už ji mám asi taky rád.“

Kamenný domek se šindelovou střechou obklopovaly podzimní květiny. V jasně modrých dveřích stanula Mairghread. Měla na sobě dlouhé zelené šaty, jasně rudé vlasy se jí leskly. Přitiskla si ruku na srdce, z modrých očí jí vyhrkly slzy.

„Jsi jí moc podobná,“ zašeptal Marco. „Ale takovouhle babičku teda nikdo nemá.“

„Já vím. Babi!“

Marg rozpráhla paže a sevřela Breen v náruči.

„*Mo stór*. Vítej doma, vítej, děvčátko moje. Takže jsi v pořádku...“ Uchopila vnučka oběma rukama pod bradou. „To vidím i cítím. Mám obrovskou radost.“

Znovu k sobě Breen přitáhla a pak se přes její rameno usmála na Marca. „Tvůj přítel Marco, že?“

„Ano, prosím.“

„Ráda tě vidím.“ Natáhla k němu ruku. „Moje dveře jsou ti vždycky otevřené. Zažil jsi podivnou cestu, že?“

Podržela ho za ruku o něco déle a dobře si prohlédla jeho černé oči, bradku a napjatý úsměv.

„Jsi dobrý přítel mojí Breen Siobhan a taky dobrý člověk. Díky bohům za to. Pojdte dál a posadte se.“

Vedla je dovnitř, a přes obývací pokoj, kde hořel oheň v krbu, do kuchyně.

„Rodina se schází v kuchyni,“ prohodila. „Dáme si trochu čaje a citronové sušenky. Sedric je upekl zrovna dnes ráno.“

„Kde vlastně je?“

„Někde tu pobíhá,“ odpověděla Marg.

„Čaj udělám já, babi. Zatím si s Marcem sedněte.“

„Dobrá.“ Marg se posadila k malému stolu a plácla dlaní na jeho desku, aby se k ní Marco připojil. „Ty teda jsi muzikant?“

„Pokouším se o to.“ Byla tolik podobná Breen i jejímu otci, kterého měl moc rád. „Ale vydělávám si jako barman.“

„U Sallyho, já vím. Breen mi o Sallym, Derrickovi a jejich podniku vyprávěla. Sedric taky říkal, že je to tam pěkné.“

„On tam snad byl?“

„Ten muž se stříbrnými vlasy přece. Tvrdil jsi, že jsem si ho vymyslela,“ ozvala se Breen a odměřovala čajové lístky do konvice.

„Aha, tak teda promiň.“

„Měli jsme o Breen prostě strach, hlavně ty poslední dva roky, jak se pořád nutila chodit do práce, která se pro ni nehodila...“

„To teda nehodila.“ Breen zalila čajové lístky v modré konvice vodou z měděné konvice, v níž se voda vařila.

„Možná nehodila, ale stejně jsi byla dobrá učitelka. Mnohem lepší, než sis o sobě myslela. To nás právě trápilo,“ dodala Marg směrem k Marcovi. „Tolik se podceňovala, tak málo si toho přála sama pro sebe.“

Marca si babička získala už rodinnou podobou, její slova ho přesvědčila nadobro. „To mi mluvíte z duše.“

Marg se rozesmála a naklonila se k němu, jako by se chtěla podělit o tajemství. „Barvila se nahnědo, aby nikdo neviděl její krásné vlasy, a oblékala se, aby zakryla svoje pěkné tělo.“

„Přesně.“

Marg se opět zasmála a Breen protočila oči. „Nemám vás tady nechat o samotě?“ Postavila konvici na stůl a vrátila se pro hrnky a talířky.

„K tomu ji nutila paní Kellyová,“ řekl Marco. „Ke mně se její máma vždycky chovala hezky, jenže...“

„Máma je máma, nechci o ní říkat nic špatného. A vím jistě, že to byla velká láska, když se jim s Eianem narodila Breen.“

„Toho jsem měl moc rád, pořád mi chybí. Co se týče muziky, hodně mě naučil. K devátým narozeninám jsem od něj dostal první kytaru, a to mi změnilo život.“

„Často o tobě mluvil.“

„Fakt?“

„Ano, pořád. Poznala jsem tě už jako dítě z jeho vyprávění. Jaký jsi prý talent a bystrý kluk, k tomu ten nejlepší kamarád, jakého si jeho dcera mohla přát. Taky tě měl moc rád, Marco.“

Marco cítil, jak se mu do očí derou slzy. Marg se ihned dotkla jeho ruky. „Breen tě pak vezme na místo jeho posledního odpočinku – naše posvátné místo. Víím, že ses k nám dostal neplánovaně, ale chci říct, že jsem moc ráda. Přála jsem si poznat osobně nejlepšího přítele své vnučky z vašeho světa.“

„Nějak si na to nemůžu zvyknout.“

„Je mi jasné, že je toho moc.“

„A seběhlo se to příliš rychle, neměla jsem ani čas ho na to připravit,“ dodala Breen při servírování čaje a sušenek. „Dneska přespíme v domku, jestli to nevdá.“

„Ale jistěže ne, je přece tvůj. Finola už tam doplňuje zásoby a prý se těší, až zas uvidí toho hezkého Marca.“

Marco se začervenál. „To nebylo nutné, můžeme sjet do vesnice na nákup. Kruci, musíme někde vyměnit peníze, Breen. Ani nevím, kolik u sebe zrovna mám.“

„V Talamhu je nepotřebuješ.“ Breen se posadila a vzala si sušenku. „Moc se tu nepoužívají.“

„No a jak teda nakupujete?“

„Pěstujeme směnný obchod,“ řekla Marg a napila se čaje. „Připravit pro vás domek nám prostě dělá radost.“

„Breen se zmínila, že jste jí vy a její táta posílali peníze...“
„To je pravda, opatřit si je umíme. Máme přece trolly, co kutají v dolech, taky lidové umělce. Zboží od nich se dá prodat našim lidem na druhé straně.“

„Moc jste Breen pomohli, víte? Nejen penězi, taky tím, že si uvědomila, že se o ni její otec stále zajímal, a že mohla nechat práce, která ji netěšila, a začít s tím, co dělá teď.“

Marco se zadíval na Lotra, který šťastně okusoval sušenku, co mu Breen hodila. „Knižka o tomhle klukovi je přece báječná. Četla jste ji?“

„Jak by ne. Je milá a veselá, přesně jako to štěně.“

„Teď Breen píše něco pro dospělé, ale nedala mi to přečíst.“

„Ani mně.“

„Ještě to není hotové,“ ozvala se Breen. „Pořád mám dojem, že bych měla jít na procházku a nechat vás tady.“

„Máme si toho přece hodně co říct, že, Marco?“

„Jistě, madam.“

„Ale ne, říkej mi radši Marg, jako ostatní. Anebo babi, vždyť jsi přece něco jako Breenin bratr.“

V tu chvíli se otevřely dveře a Marco spatřil muže se stříbrnými vlasy na vlastní oči.

Breen hned vyskočila a hnala se k němu. „Vítej doma, Breen Siobhan, a vy taky, Marco Olsene,“ zvolal příjemně překvapený Sedric.

„Tak vy jste vážně skutečný. Omlouvám se, že jsem tomu nevěřil.“

„To nic, nebyl jste sám.“

„Posaď se taky,“ řekla Breen. „A vy nevstávejte. Skočím si pro židli do svého pokoje. Je tam ještě?“

„Ta tam bude napořád,“ ujistila ji Marg.

Breen našla další hrnek a talířek. „Když jsem se vrátila do Filadelfie, abych si promluvila s mámou, bylo to dost drsné...“

„Já vím, zlato,“ přikývl Marco.

„Dlouho mi trvalo, než jsem se vzpamatovala z toho, jak mi všechno zatajila – moje dědictví, moje schopnosti, vás a tohle všechno. Zamkla mě před tím jako do klece. Je mi

jasné, že se o mě bála,“ dodala rychle, když se Marg chtěla ozvat. „Když jsem po rozhovoru s ní seděla na autobusové zastávce, objevil se tam Sedric. Přišel za mnou, když jsem to nejvíc potřebovala. Na to nikdy nezapomenu. Ani na to, co pak řekl Keegan – že máma to udělala, protože se bála o mě i toho, co umím. Jen proto jí jednou snad dokážu odpustit... A teď konečně jdu pro židli.“

Když vyběhla z pokoje, Marg si povzdechla. „Určitě se jí uléví, až matce odpustí.“ Chopila se konvice a nalila Sedricovi čaj. „Marco, ty sis před cestou nestihl nic sbalit. Stačí sepsat seznam a Sedric přinese, co potřebuješ.“

„Vážně?“

„No ano, moc rád.“

„To jste teda taky čaroděj?“

„Jen zčásti. Já jsem dlak.“

Marco se zrovna natahoval pro sušenku, a ztuhl. „Jako vlkodlak?“

„To ne, i když jich pár znám. Ale nebojte, tihle se za úplňku nevrhají na lidi. Já jsem spíš kočkodlak.“

„Něco jako lev?“

Marg se zasmála a mávla na manžela. „Tak mu to předved', Sedricu.“

Sedric pokrčil rameny a proměnil se v kočku.

Lotr pod stolem radostně švihl ocasem.

„No teda!“ Breen se vrátila se židlí, Marco jen lupal po dechu. „Ještě jsem neviděla, jak se měníš. Jde ti to snadno.“

Z kočky byl rázem zase muž, který se natahuje pro šálek s čajem. „Jsme se svým zvířecím duchem propojení. K cestování mezi světy se zase hodí kapka čarodějné krve v žilách. A teď ten seznam, Marco, já pro to zajdu.“

Marco zvedl ruku. „To vás pak musím pozvat na pořádný drink.“

„Máme tady moc dobré víno,“ ozvala se Marg.

„Díky, ale na to je pro mě ještě dost brzy. Později se spolu určitě napijeme. A co budu potřebovat, záleží na Breen. Měla

před cestou z něčeho strach. Byla odhodlaná, ale měla obavy. Keegan řekl, že jde o nějaké její povinnosti a slib, co učinila.“

„To že řekl?“ podivila se Marg.

„No jo. Breen naznačila, že je tu jedno nebezpečí, a slíbila, že mi zbytek poví později. Netuším, co budu potřebovat, dokud mi nevysvětlí, proč jí chce někdo ublížit.“

„Tys mu neřekla o Odranovi?“

„Babi, netušila jsem přece, že se vrhne do portálu. A pak z toho byl pěkně otřesený, jak si umíš představit. Všechno jsem mu napsala a chtěla jsem, aby si to v klidu přečetl, ale nestihlo se to.“

„Tohle by ale vědět měl, a co nejdřív. Trocha jablečného vína asi nikomu neuškodí v kteroukoli denní dobu.“

Sedric se dotkl její ruky. „Já pro něj zajdu.“

2

„Když jsem byla mladá holka,“ začala Marg vyprávět, „mladší než ty teď, pozvedla jsem z jezera bájný meč, chopila se berly a převzala tady velení. Tehdy se v Hlavním městě objevil Odran. Okouzлил mě, protože budil dojem laskavého a krásného člověka. Zamilovala jsem se do iluze a pak jsme se vzali.“

Vyprávěla o tom, jak se vrátili na rodinnou farmu v údolí a jak její muž ty první měsíce klamal její rodinu. Také o radosti z narození syna.

Vysvětlila Marcovi, jak se jednou probudila z omámení a zjistila, že si Odran po nocích bere sílu z jejich dítěte. Nastala válka proti temnému bohu a jeho démonům i otrokům, až Odran nakonec unesl a zajal vnučku Breen, která se mezitím narodila.

Marco byl vděčný, že se může napít vína.

„Jenže Breen je někdo jiný než její otec, že? Má v sobě po matce taky kus člověka.“

„Myslí ti to, Marco. Ano. Naše Breen je předěl mezi světy kouzelných Feyů, lidí a bohů. Dokázala se dostat ze skleněné klece už jako tříleté dítě. Je v ní víc, než Odran tušil. Její otec Eian pak vedl náš lid do boje proti Černému hradu, zničil Odranovo sídlo, zablokoval všechny brány z jeho světa a udělal vše, co zatím bylo možné.“

„Moje matka po něm chtěla, aby si vybral mezi ní a mnou, tedy rodinou a Talamhem,“ dodala Breen. „Jak by mohl? Vzdal se ale své farmy ve prospěch O’Broinů – Keeganovy rodiny. Keeganův otec, jeho dobrý přítel, totiž padl v bitvě za mé osvobození. Táta pak hrál v kapele Sorcery... Pamatuješ se na tu fotku, co nám dal Tom Sweeney v hospodě v Doolinu?“

„Už chápu, proč jsme tam museli zajít,“ řekl Marco a znovu usrkl trochu vína. „Proč jsme se setkali s Tomem. Měl nám vyprávět o seznámení tvých rodičů.“

„Ti dva se opravdu milovali. Jen proto se otec rozhodl přesunout do Filadelfie a pokoušel se stát tím, čím si matka přála. Zároveň se dál staral o svůj lid.“

„Ty údajně koncerty mimo město, že? Místo nich jezdil sem.“

„Ano, jenže matka to tušila a její úzkost narůstala. Rozvedla se s ním a myslím, že mu řekla něco podobného jako mně, když jsem jí přišla oznámit, že o všem vím. Totiž, že takové úchylinky a nenormálnosti v rodině tolerovat nehodlá. Takhle nazvala i mě.“

Marco se natáhl a uchopil ji za ruku.

„Věřila, že mě ochrání, nebo si to aspoň namlouvala, ale ve skutečnosti chtěla chránit spíš sebe a svět, jaký si přála.“

„To je mi líto, Breen.“ Marco jí stiskl ruku pevněji.

„Mně taky.“

„Jenže ona se plete. Pletla se celou dobu, takže je mi líto i jí. ‚Nenormálnost‘, no do hajzlu,“ ulevil si a hned se Marg omluvil.

„To nic, myslím si to samé,“ řekla babička.

„Ty jsi přece zázrak, Breen. Vždycky jsem si to myslel, jen jsem si neuměl představit nic jako bohyni čarodějku, víš?“ Marco se zadíval na Marg. „A jak tedy zemřel Eian? Jestli zničil Odranovu pevnost a zavřel ho v jeho světě, proč je Odran pro Breen ještě nebezpečný?“

„Nejen pro Breen, ale ona je klíčem k jeho moci. Odran zabil mého syna, když s pomocí černé magie a jedné čarodějnice opět zaútočil na Talamh. Chtěl vylákat a zabít syna, který se vzepřel jeho vůli.“

„A tak teď potřebuje Breen? Fajn, je mi líto, že jste museli válčit se šíleným bohem, ale při vši úctě, Breen by přece ve svém světě byla v bezpečí. Tam se za ní nedostane. Ne že bych souhlasil s její matkou – Breen musí být sama sebou a dělat, co má ráda, ale holka, ty přece nejsi žádná princezna-válečnice.“

„Už jsem se trochu zacvičila – přes léto. Nemyslím na princeznu, ale jak zacházet s mečem.“

Marco ji jemně dloubl do ramene. „Nepovídej.“

„Umím se bránit, Marco, a v bezpečí bych nebyla nikde. Ani já, ani nikdo další.“

„On se znovu objeví,“ dodala Marg. „Dojde na další bitvy, krveprolití a smrt. My se mu postavíme, všichni do jednoho, protože pokud zničí Talamh, váš svět by byl další na řadě. A všechny ostatní po něm. Jeho moc a hlad totiž s každým novým vítězstvím narůstá.“

„Chcete říct, že by zničil celý svět?“

„Náš i váš svět a všechny další. Chtěl by stále víc. A přestože chápu, proč se Jennifer snažila Breen schovat a chránit, není to možné. Ona totiž nechce pochopit a přijmout, že právě Breen je klíčem ke všemu. Vždycky a všude by ji našel. A když ne ji, tak třeba později její dítě. Odran má k dispozici všechnen čas na světě.“

„Já bych jednou děti chtěla, Marco. Ale když vím tohle, nemohla bych to riskovat.“

„Prokristapána...“

„Musíme ho zastavit v našem čase. Tohle je můj lid. Já vím, jak šíleně to zní...“

„Zní to správně.“

„Oni budou bojovat za svůj svět, ale potřebují mě k tomu.“

Marco přikyvoval a pak si dlouze vydechl. „Viděl jsem *Wonder Woman*, vím, jak to chodí.“

„Dokonce čtyřikrát, vid’?“

Zvedl ruku a roztáhl prsty. „Pětkrát. Boha může porazit zas jedině bůh, že? Takový je zákon.“

„Dcera jeho syna, co je spojnicí různých světů.“ Breen cítila, že z ní ta dávná pravda proudí docela samozřejmě.

„Jako most mezi světlem a tmou. Moje cesta má tři úseky – procitnutí, proměnu a volbu.“

Marco chvilku mlčel. „To bylo co, proroctví? Ty fušuješ i do těchhle věcí?“

„Jen někdy. Pořád jsem to já, Marco.“

„Nic neříkám. Dobrá, tak už je mi asi jasné, co tady budu potřebovat, jestli vás to tedy neobtěžuje, Sedricu.“

„Jistěže ne.“

„Bude toho nejspíš hodně, jelikož není jasné, jak dlouho se zdržím. Rozhodně se nehodlám vrátit, dokud toho zparchantělýho týpka nezaženem zpátky do horoucích pekel.“

„Marco...“

„Ty máš svoje volby, holka, já taky.“

„Ale nevládneš žádnými schopnostmi, netušíš, čeho je Odran schopný...“

„Už mám docela jasnou představu a k smrti mě to děsí, ale i tak tady zůstávám.“

Pro důraz zvedl oba ukazováčky. „A basta! Jestli mi to začneš vymlouvat, ubytuju se tady u tvé babičky. Podívej se mi do očí, Breen, a zkus mi říct, že ty by ses na mém místě hned vrátila do Filadelfie.“

„Kdyby se ti mělo něco stát...“

„Nápodobně. A tím je to vyřešené. Teď bych potřeboval kus papíru, abych sepsal ten seznam.“

Breen se tedy už nehádala, znala Marca dobře. Rozhodla se, že jeho odhodlání postupně nahlodá během příštích dní. Marco byl přece veskrze městský týpek, zvyklý na pohodlí.

Čím víc času stráví v Talamhu bez výdobytků civilizace, tím snáz ho později přemluví. Zvlášť když přijde na to, čím by jim ve starém světě mohl pomoci.

Nad tím se ještě musí zamyslet.

Cestou zpět na farmu si na nebi všimli dvou draků.

„To jsou skauti. Průzkumníci a strážci.“

„OK, takže draky máte různobarevné. Co lidi? Jsou tady další jako já?“

„Jistě, i lidi tvé orientace. Láska je prostě láska.“

„To rád slyším. Ne že bych zrovna nějakou hledal, je ale dobré vědět, že se tu najdou lidi s otevřenou myslí.“

„I srdcem. Bohužel, najdou se tu i staromilci – ti většinou patří k náboženské sektě Zbožných. Na začátku rozhodně nebyli tak nesmiřitelní jako dnes a pár Feyů se k nim přidalo. Ale jestli se chceš někam dostat, Marco, budeš se muset naučit jezdit na koni.“

„Ty myslíš, že to nezvládnu?“ Zastrčil si palce za opasek a udělal pár rozšafných kroků. „Klidně si chvilku budu hrát na kovboje. Jestli ty umíš zacházet s mečem, proč bych já nemohl jezdit?“

„Zas tak dobře mi to s mečem nejde.“

„Nepovídej.“

„Zeptej se Keegana. On mě trénuje, takže ti řekne pravdu.“

Marco ji vzal kolem ramen, Lotr pobíhal kolem nich. „Když jsme u toho hezouna, chceš si to s ním znova rozdat?“

„Teď právě o žádný románek nestojím a myslím, že on taky ne. Něco ale cítím ve vzduchu...“

„To mi chceš říct, že...“ Marco zamával dlaněmi.

„Cítím, jak se...“ Breen jeho gesto napodobila. „Jak se sem pokouší protlačit. Ne, ještě tu není, ale blíží se.“

Zavrtěla hlavou. „Ne, ještě tu není. Zajdeme si radši pro věci a přesuneme se do našeho domku. Bude lepší, když si

nejdřív přečteš, co jsem napsala, a pak se zeptáš na to, co ti ještě není jasné.“

„Aha, takže teď prostě projdeme odsud do Irska dalším větrným tunelem?“

„Tak dramatické už to nebude.“

Lotr radostně zaňafal a dal se do běhu. Pak plavmo přeskočil kamennou zídku a hnal se ke dvěma dětem na zahrádce, které strážil velký vlkodav.

„To je Finian s Kavanem. A jejich mamka, támhle u záhonku zeleniny, se jmenuje Aisling. Je Keeganova a Harkenova sestra.“

„Tady jsou *vážně* všichni krásní!“

Prošli brankou. Aisling, brunetka s vlasy staženými do uzlu, si oprášila ruce o kalhoty, jednu si položila na oblinu břicha a šla je přivítat.

„To jsem ráda, že jsi zpátky Breen Siobhan. Vítejte. Neměla jsem pochybovat, že se vrátíš, za to se moc omlouvám.“ Pak Breen pevně objala.

„To nic. Víím, že sis dělala starosti, a proč. Tohle je Marco.“

„Slyšela jsem o tobě. Prý jsi do Talamhu tak trochu spadl. Už se cítíš líp?“

„Všechno je v pohodě. Moc mě těší.“

„Mě taky. Nedáte si se mnou trochu čaje? Mab zatím kluky ohlídá.“

„Právě jdeme od babičky, kde jsme měli čaj i víno. Chtěla jsem si tu jen vyzvednout svoje věci, než se přesuneme do domku u zátoky.“

„No, věci už tam máš, Morena se o to postarala. Ty tvé hezké šaty, Marco, nechala vyčistit.“

„Tak děkuju. Tohle mám půjčené od tvého bratra Harkena.“

„V pohodě, on má dost jiného oblečení.“

To už k nim běžel starší z chlapců a jeho mladší bráška se batolil za ním.

„Už brzo budu mít narozky,“ vyhrkl Finian. „Budeš tu na moje narozky?“

„O Samhainu, že?“ Breen si k němu dřepala. „Pamatuju si, kdy je máš, a že už ti budou tři.“

„Pozdrav hezky Breenina přítele, Fine. Tohle je Marco.“

Kluk se zadíval do země. „Ahoj a dobrý den.“

„Je trochu nejistý, když vidí nové lidi,“ prohodila jeho matka, a když viděla, jak Kavan Marca tahá za nohavici, dodala: „Na rozdíl od tohohle kvítka.“

Marco ho tedy zvedl do náruče. „A kdopak to je?“

„To je náš Kavan,“ řekla Aisling, když klučina něco brebentil. „Ten ještě nikoho cizího neviděl.“

Kavan popadl Marca za copánky a zubil se na něj. „Líbí.“

„Ty mně taky.“

Chlapec se natáhl po Breen.

„Kdypak čekáte další?“ zeptal se Marco.

„Na svátek Imbolc,“ odpověděla Aisling. „Začátkem února,“ doplnila, když se zatvářil nechápavě. „Už mám polovinu za sebou a doufám, že tentokrát se narodí holčička. Dva malé darebáky už mám, jak vidno.“

„A mně se po nich moc a moc stýkalo,“ usmála se Breen, a než Kavana postavila na zem, pomazlila se s ním. „Vrátím se zase zítra. Budu trénovat s babičkou a můžu i s Keeganem, pokud bude chtít.“

„To jistě bude. Měli by s Mahonem – to je můj muž – dorazit do setmění. A vy se tu zas stavte, jste oba vítání. A my teda jdeme, kluci, slíbili jsme Harkenovi, že se postaráme i o bylinky. Vám přeju všechno dobré,“ zvolala ještě, když děti odváděla.

„I tobě,“ odpověděla Breen. „Tak jdeme, Lotře.“ Když opět prošli brankou, ukázala do pole. „Portál je v tamtom stromě. Nebo sám strom je bránou, ani nevím.“

Marco pohlédl přes cestu a další zídku na kamenitý pahorek, na němž se vyjímal velký strom s větvemi sahajícími k zemi. Breen si pamatovala jeho letní, jasně zelenou korunu – teď se listy barvily do ruda.

„Co je to za strom?“

„Strom uvítání, hlavní vchod z Talamhu do Irska.“

Breen vedla Marca dál, zatímco pes běžel napřed. Vyšplhal po sedmi schodech na pahorek, usadil se na jedné větvi a zaštěkal, jako by je popoháněl.

„Tak fajn. Ale jestli zas omdlím, můžeš mi dát trochu toho léčivého piva, nebo co to bylo.“

„Proč ne, ale nebudeš ho potřebovat. Ucítíš jen něco jako změnu stavu,“ řekla Breen, když stoupali po schodech. „Trochu větru, ne tolik jako předtím, a jiné světlo. To je celé, pak už budeme na druhé straně. Jen se nelekej, kdyby tam třeba přšelo. To se nedá odhadnout předem.“

„Mě už asi nic překvapit nemůže.“

Breen natáhla k Marcovi ruku, protože cítila jeho úzkost. Nic však nemohlo zdolat jeho loajalitu.

„Chyť se mě,“ řekla. „Ty běž napřed, Lotře, hned jsme tam. Stoupni si tady na větev, tak, možná se ti bude zdát, že padáš, ale...“

Zablýsklo se a vlasy jí zvedl poryv větru.

„Ale není to tak. Vidíš?“

„To už jsme tam? Trochu se mi sevřel žaludek, to jako... Víš určitě, že jsme na druhé straně?“

„Ano. Stačí seskočit dolů.“

„Podlamují se mi kolena,“ přiznal Marco, „jen ne tak šíleně jako prve. A neprší tady.“

„To máme docela štěstí, protože domek je asi míli daleko.“

„Vypadá to tu docela stejně...“

„Ale není. Včera večer jsi to nemohl vidět, protože ti nebylo dobře, ale v Talamhu mají na obloze dva měsíce.“

„Dva?“

„Jeden vždycky ubývá, když druhý dorůstá.“

„Tak to je fakt cool, to bych chtěl vidět. Tyhle lesy jsem prochodil, když jsem tady poznával Irsko, a nechápu, že jsem si toho stromu nikdy nevšiml. Copak se dá přehlídnout? Tak obrovitý strom, co roste na skalce, nebo ta skála z něj?“

„Asi jsi ho ještě neměl vidět. Mrkni se na hodinky.“

Marco se při pohledu na ruku rozesmál. „No to mě podrž, už zase jdou!“ Vytáhl z půjčených kalhot telefon. „Mám zpátky i mobil!“

„Nejdřív bych zavolala Sallymu,“ prohodila Breen. „A řekla mu něco jako, že ses včera večer narychlo rozhodl, že odletíš se mnou. Že se tu pár dní zdržíš a...“

„Já přece nevím, jak dlouho se zdržím, a to mu řeknu po pravdě. Klidně to vzdej, Breen, máš mě prostě na krku. Vždyť se přece naučím jezdit na koni, jupí!“

„Tak snadné to zas není. Několik dní jsem měla zadek samou modřinu. A docela se stydím za to, jak jsem ráda, že tu jsi se mnou.“

„Tak toho nech. Radši mi řekni, jestli je v tom příběhu, cos pro mě napsala, i něco o sexu se žhavým velitelem.“

„No, to přece nejde...“

„Pozdě. Řekla jsi, že mi to dáš přečíst celé. Možná se na to vy dva hned znova nechystáte, ale viděl jsem jasně, jak se na tebe díval.“

„Jako na další problém?“

„Ne. Přesně tak, jak doufám, že se jednou někdo bude dívat na mě.“ Marco si zasněně povzdechl. „Vždyť mi ani nevrátil ránu, když jsem ho praštil, protože jsem myslel, že ti nějak ubližuje. Mohl se mnou vytřít podlahu, ale neudělal to. Kruci, nejspíš mě mohl proměnit na mandarinku nebo tak něco, ale neudělal to.“

„On si váží přátel a loajality.“

„Sally říkal, že má úroveň.“

„To asi taky.“

„Tuhle cestu přece znám. Ještě kousek, a budeme ve vesnici. A tam někde je zátoka, ne? A přesto jsme někde jinde? To je fakt síla.“ Marco potáhl nosem. „Už cítím moře. A snad i kouř?“

„To pro nás zatopili.“ Breen ukázala mezi řídnoucí stromy. „Vidíš?“

Za lesem stála chaloupka, z komína se kouřilo a zahrada, o níž se starala se Seamusem, hrála všemi barvami jako vždy.

I květinám v truhlících, o něž společně pečovali, se dařilo dobře.

„To je vážně tvoje místo, jak říkala babička. Už je mi to jasnější a taky se mi tu moc líbí.“

„Já vím.“ Breen pohlédla na psa u svých nohou, který se třásl na to vyrazit. „Tak utíkej,“ řekla mu.

Lotr vystřelil, přelétl svažitý trávník a vrhl se přes úzkou pláž do vody.

„Mořskej pes,“ smál se Marco, „to je teda něco.“

„Pojďme dovnitř. Jsem zvyklá si tam vařit spíš čaj, ale musíš ochutnat i Finolinu citronádu, ta je báječná. Snad nezapomněli koupit i nějakou colu.“

A bylo to skutečně jako vrátit se domů, napadlo Breen, když si pak vzala z lednice colu a rozhlédla se po své pěkné kuchyni. Čerstvý chleba, zabalený v utěrce na šedé pracovní desce, kameninová mísa plná ovoce, na širokém parapetu čerstvé květiny.

Kuchyň vypadala docela stejně, jako když ji před několika měsíci opouštěla.

„K večeri dnes uvařím špagety,“ oznámil Marco, sotva tam nakoukl. „Vidělas venku rajčata? Jsou prvotřídní!“ Pohlédl na hodinky a v duchu počítal. „Ještě hodinu počkám, než se ozvu Sallymu. Kdyby si dnes trochu přispali, stihne si dát aspoň kafe, než mu řeknu, že jsem pryč.“

„To dává smysl. Já si půjdu připravit věci na práci... pracuju v dolní ložnici,“ řekla Breen a prošla chodbou do pokoje s výhledem do zahrady. „Tak ne, oni už to udělali.“ Přejela dlaní po laptopu na malém psacím stole, všimla si smotané jógamatky v rohu pokoje, na niž si sama ani nevzpomněla.

„Sedric už všechno zařídil,“ vysvětlila Marcovi.

„Cože? Jakto?“

„Měl by sis na to pomalu zvykat.“ Breen šla otevřít Lotrovi, a ten se hned rozběhl do obývacího pokoje, kde se jako vždy třikrát zatočil do kolečka a se spokojeným povzdechem se svalil ke krbu.

„Myslíš, že mám věci zas v pokoji nahoře, kde jsem spal předtím?“

„Podíváme se. Já si taky vybalím a pak bych ráda chvíli spala. Měla bych doplnit do blogu něco o návratu do chaloupky a ty si můžeš vybrat místo, kde si přečteš, co jsem sepsala pro tebe.“

Prošli společně obývánkem s temně zelenou pohovkou, vyzdobeným svícny, křišťálem a květinami, odkud byl krásný výhled na zátoku a v krbu příjemně praskal oheň.

Když vyrazili do schodů, pes se zvedl a běžel za nimi. Breen nahoře odbočila k Marcovu pokoji.

Jeho kytara už čekala na stojanu a harfa stála na stole spolu s klávesami.

Marco oněměle zíral, a tak Breen nakoukla do zásuvek prádelníku. „Svetry i košile jsou tady.“

Marco otevřel dveře do šatny. „Oni už vážně všechno uklidili.“

„To je příjemné, ne? Jen bundy a pláštěnku asi najdeš dole v chodbě.“

„Vážně myslíš, že si na tohle někdy zvyknu?“

„Doufám, že ano.“ Breen pocítila stah u srdce. „Tohle ke mně prostě patří.“

„Já budu spíš věčně žasnout, kdo vlastně jsi.“ Přešel ke stolu a přejel prsty po strunách harfy. „Snad se na ni naučím hrát. To je nejhezčí dárek, co jsem kdy dostal.“

„Trochu si pamatuju, co mě naučil táta. Ukážu ti to, a dál už jistě budeš vědět sám.“

„Super.“ Marco se procházel po pokoji, který si dobře pamatoval, a kochal se známým výhledem z okna. „Po jídle si třeba uděláme hudební večer,“ prohodil. „Vaření a muzika, to mě vždycky uklidní. Pustím se do omáčky a pak zavolám Sallymu.“

Ještě se natáhl a pohládl Breen po jasně rudých kudrnách. „Tohle jsi prostě ty.“

Breen sešla dolů do své ložnice a s Lotrem rozvaleným na posteli za zády se pustila do psaní blogu, který chtěla zveřejnit, až se Marco ozve Sallymu.

Ale jak začít? Nemohla zmínit nic ze života vůdkyně Talamhu nebo to, jak se Marco vrhl do portálu.

Napíše prostě, že se vrátila domů, protože přesně to teď hluboce prožívala. V létě jí v domečku bylo dobře o samotě, mohla si poprvé zkusit, jaké je mít vlastní, nezávislý život.

Ale když teď poslouchala, jak si Marco dole propěvuje – při krájení těch prvotřídních rajčat – připadla jí jeho přítomnost jako hřejivá přikrývka za chladného rána.

Prosté radosti. Podobně jako dřímající pes za jejími zády nebo vědomí, že zahrada venku krásně kvete.

A tak začala psát o návratu do Irska, na blogu docela poprvé. O tom, jak našla svou babičku a dověděla se, že otec už nežije. Žal ze ztráty vyvážíla radost ze shledání s rodinou a přáteli.

Jen to, že je našla, jí pomohlo objevit samu sebe.

Blog dokončila a spokojeně odložila. Pak se pustila do příběhu pro knihu.

Vrhla se do něj po hlavě a nechala se jím docela pohltit.

3

Když se Breen konečně vynořila, připadala si jako Komámená.

I ve Filadelfii na konci léta se jí dobře psalo, ale rozhodně ne tak jako tady. Možná to bylo energií místa, odkud na novou životní pouť vyrazila, ale sepsala celých deset stran.

Teprve teď zaregistrovala vůni Marcovy omáčky a všimla si, že se pomalu stmívá.

Taky toho, že Lotr už není v pokoji.

Uložila text a vyšla ven. Marca našla u jídelního stolu, jak se mračí na displej laptopu. Lotr se zvedl od kuchyňského krbu a přišel se jí otřít o nohu.

„Sally?“

„Ne, ten je v pořádku. Je rád, že jsem vyrazil s tebou.“ Marco zvedl hlavu a zadíval se jí do očí. „Tohle ale vůbec v pořádku není, Breen. Proboha, vždyť jsi málem přišla o život. A dokonce dvakrát.“

„Jenže nepřišla. On si moji smrt nepřeje, Marco. Je to vlastně horší.“ Zašla ke skřínce a naplnila psovi misku. „Jsem už dost silná a ještě se to zlepší.“

„A jak s ním chceš teda bojovat?“

„To ještě nevím přesně.“ Nalila si skleničku vína. „Nakonec to asi bude síla proti síle.“

„Vždyť je sakra bůh. Něco jako Loki, jen bez těch zábavných prvků.“

„Mám v sobě i jeho krev. A něco navíc k tomu. Nezeptal ses, jestli mám strach.“

„Nejsi hloupá, ani šílená, takže je mi jasné, že máš. Keegan ho odrovnat nemůže? Moment.“ Marco vstal, mávl rukou a začal přecházet po místnosti. „Kdyby mohl, tak by to dávno udělal. Už o něm vím přece jen víc, a o ostatních taky. Ještě jsem to nedočel, ale už je mi dost věcí jasných. I tebe vidím jinak.“

„Můj otec zemřel, když se ho pokoušel zastavit.“

„Já vím, zlato. Ale ta šílená čarodějka s dvouhlavým hadem...?“ Marko se oklepal a vzal si od Breen víno, když mu podala sklenici. „Pokud jde o hady, vidím to jako Indiana Jones.“

„Jednou mě napálila,“ dodala Breen, „podruhé se jí to nepovede.“

Marco se na ni upřeně zadíval. „Už nemáš tak nahnáno jako včera večer.“

„Možná jsem se musela vrátit sem, aby to polevilo. Ne docela, samozřejmě, protože nejsem pitomá, ani šílená. Je

mi jasné, že si zas zažiju dost hrůzy, ale něco jsem se přece naučila. Čím víc toho umím, tím víc toho cítím.

Bála jsem se i psaní, než jsi mě přesvědčil. Pak jsem to zkusila a už jsem v tom dobrá. Ještě můžu dost zlepšit, ale jsem. A přináší mi to radost. Podobné to bude s magií. Jde mi to dobře, zlepšuju se a cítím radost.“

Marco zašel do kuchyně, aby zamíchal omáčku. „Jenže psaní tě neohrožuje na životě.“

„Četl jsi o tom mém vidění? O chlapci na oltáři a co mu Odran s jeho démony provedli?“

„Z toho mi bylo zle. Protože nešlo o film, kde je to jen jako, ale o skutečnost.“

„Jak bych mohla dělat, že o tom nevím, když jsem to nejspíš právě já, kdo může zabránit, aby se to opakovalo?“

„To nevím. Jde o to, že zažehnout svíčky na dálku je hezké, holka, jenže copak tím můžeš čelit něčemu takovému?“

„Oheň je vždycky první, co se naučíš ovládat.“

Breen odložila skleničku, pak natáhla ruku a v dlani se jí objevil rudý plamen. „Může pálit,“ natáhla druhou s modrým plamenem, „anebo mrazit.“

Zvedla ruce výš a tleskla. Ozvala se hromová rána, oheň zasyčel, zajiskřil a zmizel.

„Vzduchem můžeš pohnout.“ Zakroužila prstem před tělem. „Probudit teplý vánek.“ Zvedla druhou ruku a mávla s ní. „Anebo ledový víchr.“

Obojí jí nadzvedlo vlasy i Marcovy dredy a pak se vzduch opět uklidnil. Breen přešla ke dveřím do dvora. Venku se dotkla truhlíku s květinami. „Země dává život.“ Pod jejím dotykem rázem rozkvetlo několik zavinutých pupat. „Nebo ho bere.“ Zem pod jejich nohama se mírně zachvěla.

„Voda buď jemně napájí půdu,“ zvedla paži a pohybem směrem dolů přivolala jemný déšť, který naplnil pouze její dlaň, „nebo ji bičuje.“ Trhla rukou směrem k zátoce, kde zvedla sloupec vodní smršti a zase hladinu urovnala.

„Ty čtyři elementy se ve mně spojují s pátým – s kouzlem, co mi předali moji předkové. Naučila jsem se dost, Marco.

Můj otec měl podobné schopnosti, ale nebyl člověkem. Jen kvůli matce se jím snažil být, pokud pobýval tady. Mám dojem, že právě proto ztratil část srdce a byl oslabený. Odran toho dokázal zneužít a zabít ho. Já mám něco navíc, co otec neznal. Netuším, co to znamená, jak to použít a jestli budu muset, ale mám víc než on.“

„OK, tak teď se musím napít víc. Jdu si dolít víno.“

Marco se spěšně vrátil do kuchyně, ruka se mu však chvěla tak, že nebyl schopný zvednout láhev.

Breen k němu přistoupila a dotkla se ho. „Neboj se mě. Asi by mě to zlomilo, kdyby ses mě začal bát.“

„To ne. Nalij mi ty, dobře? Já se nebojím, jen mě to omráčilo. Žasnu, ano, to je přesný výraz.“ Obrátil do sebe obsah skleničky. „Ty jsi úplně zářila! Jako bys v sobě měla silné světlo. Už jsem si přečetl něco o tom, co umíš, ale vidět to na vlastní oči...“

Pak ji objal, a i když se stále chvěl, pevně k sobě Breen přitiskl. „Copak jsem vždycky neřikal, že jsi výjimečná? Jen asi potřebuju víc času, abych si na to zvykl.“

„Kolik budeš chtít. Co kdybych teď udělala něco docela normálního – třeba salát, co by se hodil k tvým špagetám?“

„Dobrý nápad. A laptop vypnu a zbytek si přečtu později. V tuhle chvíli už bych víc nezvládl. Pustím radši muziku.“

Normální věci, pomyslela si Breen při loupání a krájení zeleniny. Bylo by normální, kdyby mu taky strčila pod polštář nějaké krystaly a rozmarýnu, aby v noci líp spal?

Pro ni ano, tak to radši udělá, rozhodla se.

Teď si dají večeri a proberou něco běžného. Pak zajde pro jeho harfu – vloží mu kouzlo pod polštář – a naučí ho základy hry. Mohla by vzít dolů rovnou i jeho kytaru.

Marco přišel za ní, aby dal vařit vodu na těstoviny. I to bylo příjemně normální. Zkontroloval, jak připravuje salát, a poradil jí, jak vyrobit zajímavý dressing. Pak hodil do bublající vody špagety.

„Jako za starých časů,“ usmál se.